

som sympathiserer med en saadan Menighed, og som allerede har været saa heldig at være kommen ind i et Kalb. En saadan Mand kunde maaskee være tilbøjelig til at opgive sit Kalb og derved komme ind i den heldige Kategorii af dem, som kunde vælges, men jeg vil spørge, om der derved vilde være bundet noget Stort, og om det, naar en saadan Lov gives, egentlig kan siges at være passende at nyde til, at det Slags Omkostninger bliver benyttet? Kunde man blandt yngre geistlige Mænd, som have den geistlige Ordination, finde en Mand, som maaskee allerede havde haft udstrakte præstelige Forretninger, om just ikke i en selvstændig Stilling, som havde ufvækket Kraft og Lyst, som ønskede at træde til, og som Menigheden hellere ønskede, hvad i Alverden skulde der da være i Veien for, at man, naar man overhovedet gaaer ind paa et Lovforslag som det foreliggende, indrømme Menigheden Opfyldelsen af et saadant Ønske, og hvad Interesse skulde Kirkebestyrelsen have af at formene den paa den letteste, simpleste og naturligeste Maade at komme til det Maal, som tilsigtes ved Lovforslaget? Seg kan virkelig ikke troe, at dette Punkt skulde blive nogen afgjørende Hindring for Loven, og, naar man betragter den i dens Heelhed og i dens enkelte Bestemmelser, forekommer det mig, som sagt, heller ikke, at der kan antages at være nogen tilstrækkelig stærk Stemning imod den, som kunde ventes at ville medføre dens Forkastelse. Seg har vel hørt baade fra den høitagtede Kultusminister og fra enkelte andre Sider her i Salen, at det ikke er dette Lovforslag i og for sig, man har noget Afgjørende imod, men at det er Conseqventerne og Følgerne deraf og den Maade, hvorpaa den hele Bevægelse, naar det vedtages, senere kunde stille sig, som man har Frygt for. Dette Spørgsmaal er allerede behandlet af flere, tilveels ogsaa imødegaaet af Mogle, og jeg skal derfor ikke opholde mig længe derved for saavidt som muligt at undgaae Gjentagelser; men det maa jeg dog sige, skjøndt det vistnok er en Gjentagelse, at, naar Taleren er om Conseqventer, maa man, hvor der foreligger et Lovforslag af denne Natur, ikke blot have for Øie Conseqventerne af dets Antagelse, men ogsaa af dets Forkastelse. Dernæst kan det naturligviis ganske i Almindelig-

hed siges baade om den ene og den anden Klasse af Conseqventer, at det er meget vanskeligt at udtale noget Bestemt om, hvorledes de ville stille sig, og paa den anden Side kan det siges, at man trods denne Usikkerhed, dog idelig i den lovgivende Forsamling finder sig i den Nødvendighed at maatte give Bestemmelser og gjøre Stridt, som ganske vist kunne medføre Conseqventer baade i den ene og i den anden Retning; men specielt med Hensyn til det foreliggende Lovforslag forekommer det mig netop, at der ikke er Grund til at frygte for Conseqventer. Naar et Lovforslag nemlig er stillet saaledes som dette, naar det gaaer ud fra aldeles bestemte Forudsætninger og kun indeholder Punkter, med Hensyn til hvilke der ikke kan være Spørgsmaal om at tage Tid fra eller lægge Tid til, men som ere givne paa en saadan Maade, at de enten maa beholde i deres Heelhed eller aldeles forkastes, er Faren for Conseqventerne ikke saa stor. Det kan ikke nægtes, at dette Lovforslags væsentlige Bestemmelser ere aldeles faste, sikre og bestemte, idet de gaae ud paa, at der kun er Tale om Menigheder, som kunne og ville selv afholde alle de Udgifter, som ere forbundne med Gudstjenesten og den hele kirkelige Virksomhed, at dernæst denne Virksomhed skal udøves ved en Mand, som har den i Folkekirken foreskrevne Ordination, og at denne ogsaa fremtidigt vedbliver at staae under Tilsyn af de Mænd, som have Tilsyn med Folkekirken. Det kan vel være muligt, at der kan komme en Tid, da man vil reise en Bevægelse for at faae ganske andre Ting satte igjennem, der netop afvige fra disse Punkter; men, mine Herrer, dette kan ikke uledes som Conseqvent af dette Lovforslag; thi det vilde staae i en meget bestemt Strid dermed, og det er min fulde Overbeviisning, at der, naar man har Øie for det Slags Conseqventer, er langt større Sandsynlighed for, at der, naar dette Lovforslag gaaer igjennem, vil finde en længere Udsættelse Sted af det Tidspunkt, da man vil komme med slige Forbringere, end Tilfældet rimeligviis vil blive, naar det stodes bort. — Den høitagtede Minister sagde i Begyndelsen af det Foredrag, han holdt igaar, da han aabnede Forhandlingerne, at han ikke i og for sig kunde have saa